

raadene for at faae deres Stempel paa deres Godgjorenhed og deres Ubesler til de værdige Trængende. Dette glemte jeg før og beder derfor undskyldte, at jeg nu atter har maattet tage Ordet for at sœie det til.

Indenrigsministeren (Steel): At mit Svar ikke vilde tilfredsstille den ærede Forespørgger eller Andre, er Noget, som jeg i Forveien har været beredt paa, men dette har sin væsentlige Grund deri, at jeg ikke har havt Anledning til at tro eller kunnet overbevise mig om, at der er en saa streng Nødstilstand tilstede, som den ærede Forespørgger og andre ærede Herrer have angivet. At der i en streng Vinter som denne kan være nogen Arbeidsløshed, ligger i Sagens Natur, fordi Veirforholdene gjøre, at en stor Del af de Arbeider, som ellers vilde være udførte, ikke kunne blive det, og fordi der i det Hele ikke er overordentlig Tilbøielighed til at foretage ekstraordinære Arbeider. Men saaledes som Sagen stiller sig for mig, og da der ikke fra Kommuner eller private Velgjørenhedsforeninger er indkommet til mig nogen Anhydning af, at der virkelig er Nød tilstede, og langt mindre Begjæring om Understøttelse, saa har jeg troet mig berettiget til at antage, at i hvorvel der kan være nogen Arbeidsløshed og Trang, saa er den ikke af anden Bessaffenhed, end at de paa-gjældende Kommuner paa sædvanlig Maade have set sig i Stand til at afhjælpe den. Derksom det virkelig ved en Henvendelse fra Kommunerne viser sig, at de ikke ere i Stand til at opfylde deres Forpligtelser, derksom det viser sig, at der er en virkelig Nødstilstand tilstede, saa maa Regjeringen og Rigsdagen være beredte paa at træffe Foranstaltninger til at afværge de sørgelige Følger af en saadan; men jeg gjentager, at jeg anser en Fremgangsmaade, hvorpaa de Paaagjældende anvise Afgang til Selvhjælp, for at være i høj Grad heldigere, og at det er en Foranstaltning af meget tvivlsom Nytte, naar man skal være nødsaget til at tildele direkte Pengehjælp til Trængende. En paa denne Maade modtagen Hjælp svækker ganske vist en Mands Selvfølelse, og derksom det skal ske i stort Omfang for længere Tid, at der tildeles Statshjælp gjennem Kommunerne til Personer, hvis Formuesomstændigheder ikke ere gode, saa vil Tid efter anden Følelsen af det Hæderlige, der er for en Mand i at kunne uden Hjælp forsørge sig og Sine, tabe sig. Derfor bør efter min Mening den Hjælp, man tilbyder den uformuende Befolkning, saa vidt muligt ydes dem paa en saadan Maade, at der kan gives den Anledning til en bedre Fortjeneste ved Selvhjælp. Det var i denne Forbindelse, jeg nævnte, at der ikke for Regjeringen har været Anledning eller Leilighed til at foretage saadanne Arbeider, som kunde have hjulpet noget paa disse Forhold, og som kunde have hødet paa den Mangel paa Arbeide, som efter Forholdenes

Natur for Dieblisset er tilstede. Jeg har ikke sigtet til bestemte offentlige Arbeider. Det har selvsølgelig aldrig kunnet være min Mening at tænke paa, at det vilde være nyttigt for Staten at foretage usfrugtbare eller uproduktive eller uhen-sigtsmæssige Arbeider, for derigjennem at tildele Fattighjælp; men jeg tror ogsaa, at der maasse nok har været Leilighed til at foretage saadanne Arbeider, der i det Hele maatte siges at være til Nytte for Staten eller den almindelige Udvikling, og som ogsaa kunde have afgivet nyttigt Arbeide for Befolkningen. Jeg sigter ikke herved til Søforterne, jeg har ikke villet lægge nogen Bebrejdelse i mine Udtalelser. Men det er min fuldkomne Overbevisning, at den nyttigste og bedste Maade at komme Arbeiderbefolkningen til Hjælp paa er at give den Anledning til Selvhjælp, og jeg vilde ønske, at man i Fremtiden ad denne Vej vilde komme den Arbeiderbefolkning til Hjælp, som, hvorledes man end vil se i Vinter at støtten, hvis virkelig Forholdene ere saa overordentlig trykkende, dog kunde trænge til Arbeide i Fremtiden. At en Forandring i Soldlovgivningen skulde kunne have betydelig Indflydelse paa den Nød, der er i Befolkningen, kan jeg paa ingen Maade erkjende. Den Del af Statten, som nu paahviler den Befolkning, hvis Sag her tales, er i Virkeligheden saa lille, at hvis der er nogen virkelig Trang tilstede, saa er denne aldeles overveieende stor i Forhold til den Bejparelse, der kunde være sket ved en Soldnedsættelse. Enten en Arbeidsmand eller en Udemidlet giver en Skat af 3—6 Skilling pr. Pd. Kaffe eller ikke, har i Virkeligheden ingen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt han nogenlunde skal komme igjennem. Man har overvurderet Betydningen af Nedsættelse af Solden paa det, som man nu med nogen Vilkaarlighed kalder Livets første Fornødenheder; dertil hører forøvrigt vel heller ikke Kaffe, naar det kommer til Stykket. Det er min fulde og bestemte Overbevisning, det siger jeg med fuldkommen Sikkerhed, at Nedsættelse af Solden paa det, man kalder de første Fornødenheder, ikke i nogen væsentlig Grad vil kunne søles af den uformuende, den lavere Befolkning (E. Nielsen: Naaprodukter). Sa, saa komme vi til Foranstaltninger af en ganske anden Natur end dem, vi her tale om, og det er, igjennem offentlige Foranstaltninger at søge at løste Virksomhedslysten hos Folk og at søge at udvikle Samfundsforholdene saaledes, at den trængende Befolkning derved faar Anledning til Selvhjælp, hvilket man leder den bort fra ved ligefrem at give den Penge. Deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem for Veile Amts Bde Valgtreds (E. Nielsen). Hertil skal jeg for Dieblisset indskrænke mig.

Rasmussen: Der er vistnok ikke mange ærede Medlemmer i denne Sal, som ikke ere enige